

Žalovaný: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Výrok

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, kdy soud prvního stupně po provedení úplného a ex nunc posouzení všech relevantních skutkových a právních okolností předložených žadatelem o mezinárodní ochranu konstatoval, že na základě kritérií stanovených ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany musí být tomuto žadateli taková ochrana přiznána z důvodu, kterého se dovolává na podporu své žádosti, ale kdy správní nebo kvazi-soudní orgán následně přijme protichůdné rozhodnutí, aniž za tímto účelem prokáže, že nastaly nové okolnosti odůvodňující nové posouzení potřeby mezinárodní ochrany uvedeného žadatele, musí uvedený soud změnit toto rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej svým vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž podle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.

(¹) Úř. věst. C 5, 8.1.2018.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 29. července 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Španělsko) — Prenatal S.A. v. Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

(Věc C-589/17) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Dovoz textilních výrobků deklarovaných nesprávně jako pocházejících z Jamajky — Dodatečný výběr dovozního cla — Žádost o prominutí cla — Nařízení (EHS) č. 2913/92 — Celní kodex Společenství — Článek 220 odst. 2 písm. b) a článek 239 — Zamítavé rozhodnutí Evropské Komise v konkrétním případě — Platnost“)

(2019/C 319/08)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Prenatal S.A.

Žalovaný: Tribunal Económico Administrativo Regional de Cataluña (TEARC)

Výrok

Přezkum rozhodnutí Komise ze dne 3. listopadu 2008 COM (2008) 6317 final, kterým se konstatuje nutnost přistoupit k dodatečnému výběru dovozního cla a nemožnost odůvodnit osvobození od tohoto cla zvláštností situace týkající se dovozu textilních výrobků s deklarovaným původem na Jamajce (věc REM 03/07), s ohledem na čl. 220 odst. 2 písm. b) a článek 239 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost tohoto rozhodnutí.

(¹) Úř. věst. C 22, 22.1.2018

Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 29. července 2019 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Székesfehérvári Törvényszék — Maďarsko) — Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe v. Fővárosi Törvényszék

(Věc C-620/17) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce — Veřejné zakázky — Přezkumná řízení — Směrnice 89/665/EHS — Směrnice 92/13/EHS — Právo na účinnou soudní ochranu — Zásady efektivity a rovnocennosti — Návrh na obnovu řízení v případě soudních rozhodnutí porušujících unijní právo — Odpovědnost členských států za porušení unijního práva vnitrostátními soudy — Posouzení nahraditelné škody“)

(2019/C 319/09)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Székesfehérvári Törvényszék

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Hochtief Solutions AG Magyarországi Fióktelepe

Žalovaný: Fővárosi Törvényszék

Výrok

- 1) Odpovědnost členského státu za škody způsobené rozhodnutím vnitrostátního soudu rozhodujícího v posledním stupni, které porušuje pravidlo unijního práva, se řídí podmínkami formulovanými Soudním dvorem zejména v bodě 51 rozsudku ze dne 30. září 2003, Köbler (C 224/01, EU:C:2003:513), což však nevylučuje, že odpovědnost tohoto státu může být založena za méně přísných podmínek na základě vnitrostátního práva. Tato odpovědnost není vyloučena v důsledku toho, že toto rozhodnutí založilo překážku věci pravomocně rozsouzené. Při uplatňování této odpovědnosti přísluší vnitrostátnímu soudu, jemuž byla předložena žaloba na náhradu škody, aby s ohledem na všechny skutečnosti charakterizující dotčenou situaci posoudil, zda se vnitrostátní soud rozhodující v posledním stupni dopustil dostatečně závažného porušení unijního práva tím, že zjevným způsobem porušil použitelné unijní právo včetně relevantní judikatury Soudního dvora. Naopak unijní právo brání pravidlu vnitrostátního práva, které v takovém případě obecně vylučuje náhradu škody, pokud se jedná o náhradu nákladů způsobených účastníkovi řízení škodným rozhodnutím vnitrostátního soudu.